

Arrest

nr. 226 197 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 16 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer

naam : A. (...)

voornaam : F. (...)
geboortedatum : (...).1986
geboorteplaats: Ain Zora
nationaliteit : Marokko

Aliassen: O.H. (...), geboren op (...).1984
O.H. (...), geboren te Meknes op (...).1986, nationaliteit: Marokko
B.K. (...), geboren op (...).1986
A.A. (...), geboren op (...).1981
Z.H. (...), geboren op (...).1983

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw aanwezigheid op het grondgebied werd voor het eerst vastgesteld op 03.09.2004. Die dag werd u, onder de naam van A.A. (...), een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten betekend.

Op 04.07.2006 werd u, onder de naam van O.H. (...), opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 15.01.2007 werd er aan het bevoegde bureau gevraagd om de identificatieprocedure voor Marokko op te starten.

Op 16.01.2007 werd u, onder de naam van O.H. (...), door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben verhandeld aan meerderjarige personen en aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad of te hebben verhandeld. Deze feiten pleegde u tussen 15.01.2006 en 04.07.2006.

Op 04.05.2007 werd u, onder de naam van O.H. (...), onderworpen aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. Deze beslissing werd u in de gevangenis betekend op 08.05.2007. U werd hierbij gelast om het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15.12.1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken. Op 18.05.2007 diende u tegen deze beslissing een verzoek tot herziening in. Dit verzoek werd uiteindelijk van rechtswege zonder voorwerp.

Op 04.07.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend en trad het Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking tot 03.07.2017.

Op 30.07.2007 deed u te Gent melding van een voorgenomen huwelijk met L.M.E.J. (...) (geboren te Béthune op (...).1985, van Franse nationaliteit). U legde hierbij een Marokkaans paspoort voor op naam van A.F. (...) (geboren te Metalsa – Nador op (...).1986). Diezelfde dag werd u door de Gemeente Gent een bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 03.08.2007 (bijlage 12) betekend.

Op 06.12.2007 werd u door de politie van Gent onderworpen aan een vreemdelingencontrole (GR.(...)/07) naar aanleiding naar een mogelijks schijnhuwelijk. Er werd u een bevel om het grondgebied ten laatste op 04.01.2008 te verlaten betekend.

Op 14.01.2008 trad u te Gent in het huwelijk met L.M.E.J. (...) (geboren te Béthune op (...).1985, van Franse nationaliteit).

Op 18.02.2008 diende u te Gent een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot" (bijlage 19) in.

Op 31.10.2008 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 17.06.2010 werd u door het Consulaat Generaal van het Koninkrijk Marokko te Antwerpen op basis van uw vingerafdrukken geïdentificeerd als A.F. (...), van Marokkaanse nationaliteit.

Op 17.03.2011 werd u, onder de naam van A.F. (...), onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Oudenaarde uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 10.05.2011 werd u bij beschikking van de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep van Gent onder voorwaarden vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde u op 30.04.2012 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 36 maanden waarvan 18 maanden met probatie-uitstel gedurende 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne (minstens 3.325 gram), het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. U pleegde dit feit tussen 01.03.2008 en 17.03.2011.

Op 30.05.2013 meldde u zich bij de gevangenis van Gent uit hoofde van uw veroordeling van 30.04.2012. Er werd u diezelfde dag een onderbreking van de strafuitvoering toegekend tot 13.06.2013 (14 dagen). Op 13.06.2013 werd u opgesloten in de gevangenis van Gent.

Op 07.09.2013 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. Op 26.02.2014 besliste de Correctionele Raadkamer om de voorlopige hechtenis niet te handhaven mits betaling van een borgsom. U betaalde uw borg op 05.03.2014.

Op 12.05.2014 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 29.11.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Oudenaarde uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en bendevoorming.

Op 12.12.2016 bent u uit de echt gescheiden van LEFEBVRE Melanie Eugenie Justine, overgeschreven in de registers op 12.12.2016 te Frankrijk.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 16.01.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden in staat van bijzondere herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld of afgeleverd aan meerderjarige personen, namelijk marihuana, hasj en cocaïne; aan verdovende middelen in te hebben in bezit gehad of aangeschaft, namelijk marihuana, hasj en cocaïne; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, namelijk marihuana, hasj en cocaïne. Deze feiten pleegde u tussen 01.09.2016 en 28.11.2016.

Ten gevolge van de veroordeling d.d. 16.01.2018 werd het uitstel verleend bij de veroordeling d.d. 30.04.2012 ten uitvoer gebracht op 26.02.2018.

Op 08.03.2018 diende uw partner, E.M.S. (...), voorzien van een volmacht een "Aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) voor u in.

Daar de Administratie binnen de 5 maanden geen beslissing nam naar aanleiding van uw aanvraag d.d. 08.03.2018, verkreeg u een duurzaam verblijfsrecht.

Op 22.08.2018 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Zoals blijkt uit voorgaande, werd u over een periode van 11 jaar reeds driemaal veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving (in 2007, 2012 en in 2018). Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne en heroïne. De handel in cocaïne en heroïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde

drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Uit de uiteenzetting van de feiten van het arrest d.d. 16.01.2007 blijkt: “Bij de huiszoeking in de P.D.M.(...)straat werden O.H. (...) (u, gebruik makend van een alias) en L.M. (...) (uw ex-vrouw) aangetroffen. Ook hier werd een grote hoeveelheid heroïne en cocaïne aangetroffen alsook allerhande drugattributen. O.H. (...) verklaarde sedert 4 maanden cocaïne en heroïne te verkopen vanuit dit pand (hij huurde de woning – onder valse identiteit – al van 15 januari 2006). Hij ging zich bevoorraden in Antwerpen. Zijn klanten “ronselde” hij aan het benzinstation Shell op de E17 in Kortrijk. Hij bekent voorheen ook gedeald te hebben vanuit het pand gelegen aan de (...) in 9050 Gent. O.H. (...) liet zich in zijn drughandel bijstaan door zijn vriendin, L.M. (...).”

Ten gevolge van de veroordeling d.d. 16.01.2007 werd u onderworpen aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, u werd gelast het grondgebied te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. Het Ministerieel Besluit tot terugwijzing trad in werking toen u op 04.07.2007 vrijgesteld werd uit de gevangenis. In plaats van het grondgebied te verlaten, nam u een andere identiteit aan en bekwam u - op basis van uw huwelijk met een EU-onderdaan- recht op verblijf in België. Dit toont een leugenachtig, misleidend en opportunistisch karakter aan. Zonder scrupules had u op meerdere gelegenheden valse verklaringen afgelegd met betrekking tot uw identiteit. Minstens moet dit bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een bijkomende illustratie van uw gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving. U had ervoor kunnen kiezen om, nadat u op basis van uw “echte” identiteit recht op verblijf bekwam, de u geboden kans om in België een gezinsleven te ontplooiën aan te wenden om voortaan op het rechte pad te blijven. U wist immers (of diende te weten) dat uw verblijfsrecht in België in het gedrang kon komen indien u zou vervallen in de door u gepleegde strafrechtelijke feiten. Desondanks herbegon u, zoals blijkt uit de geïncrimineerde periode weerhouden in het vonnis d.d. 30.04.2012, amper 8 maanden na uw vrijlating op 04.07.2007 alweer met het plegen van inbreuken tegen de drugwetgeving en dat gedurende een zeer lange periode (van 01.03.2008 tot en met 17.03.2011).

U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen. U bekommerde zich totaal niet over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Op 30.04.2012 werd u alweer veroordeeld voor de verkoop van cocaïne in vereniging. Uit het vonnis blijkt dat uw vermogensvoordeel geschat werd op 33.250 euro. De rechtbank hield bij het bepalen van de straf onder andere rekening met het gegeven dat er gedeald werd op dergelijk grote schaal dat het de financiering van de eigen behoefte veruit overschreed. De rechtbank was niet op de hoogte van uw eerdere veroordeling daar die gebeurde onder een valse naam en ging er bijgevolg van uit dat u een blanco strafregister had. Derhalve werd een gevangenisstraf uitgesproken van 36 maanden waarvan 18 maanden met probatieuitstel. Deze gunstmaatregel was duidelijk niet aan u besteed. U leefde immers de voorwaarden niet na en pleegde nieuwe feiten waardoor het uitstel uitvoerbaar werd. Uw totale onverschilligheid tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugverslaving en drughandel wijst op

een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Het meewerken aan de bevoorrading in harddrugs zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor afnemers en de maatschappij toont een misdadige ingesteldheid aan.

Uit het arrest d.d. 16.01.2018 blijkt dat de feiten die leidden tot de veroordeling uitermate ernstig waren. Op korte tijd had u grote hoeveelheden verdovende middelen vanuit Nederland in België ingevoerd en verkocht, puur uit geldgewin en zonder u maar iets aan te trekken van de bijzonder nefaste gevolgen die het druggebruik bij de (uiteindelijke) gebruikers en hun omgeving, maar ook voor de maatschappij veroorzaken. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid.

Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat u recidiveerde in het plegen van drugsdelicten. Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperioden, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 10.12.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw moedertaal Arabisch is; dat u Frans en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds augustus 2004 in België bent; dat u niet in het bezit bent van reisdocumenten; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de Oud-Strijderslaan 27/03 te 1140 Evere (stuk 1); dat u sinds 2012 een duurzame relatie heeft met S.E.M. (...), geboren te Sint-Joost-ten-Noode op (...).1986, woonachting in de (...) te 1140 Evere (0484/68.55.83) en dat jullie op vandaag verloofd zijn (stuk 2); dat mevrouw E.M. (...) reeds geruime tijd een vaste tewerkstelling heeft (stuk 3); dat zij sinds 2009 werkt bij S.A. D. (...) (stuk 4); dat mevrouw E.M. (...) een dochter heeft (K.N. (...)); dat jullie allen samen wonen te Evere en een gezin vormen; dat u grotendeels instaat voor de zorg en opvoeding van N. (...); dat u een broer heeft in België, A.A. (...), geboren op 09.01.1988 in Marokko en woonachtig in de (...) te 9160 Lokeren (...); dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat uw 2 kinderen in België geboren zijn maar op vandaag bij hun moeder, mevrouw M.L. (...) in Frankrijk wonen; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw 2 zussen in Rotterdam wonen, A.S. (...), geboren te Marokko op (...).1992, woonachtig in de (...) ((...) en A.A. (...), wonende in de (...); dat uw 2 minderjarige kinderen heeft uit een vorige huwelijk met mevrouw M.L. (...) waarmee u te Gent huwde op 14.01.2008: A.I. (...), geboren te Gent op (...).2009 en A.A. (...), geboren te Gent op (...).2011; dat beide kinderen op vandaag bij hun moeder wonen, (...) te 62190 Lillers (zie procedure echtscheiding – stuk 5); dat u, vóór uw verblijf, in de gevangenis uw kinderen 1 weekend om de twee weken zag; dat u tijdens het schooljaar 2017-2018 een opleiding loodgieter heeft gevolgd (zie stuk 6); dat u in 2011 via Manpower gewerkt heeft bij DSV S. (...) (stuk 7), bij H.R. (...) en B.P. (...) (stuk 8), in 2009 bij CRS C. (...) en R.s. (...) (stuk 8), in 2008 bij SAS A. (...) (stuk 8), bij F.L. (...) (stuk 8) en bij S. (...) (stuk 8); dat u op vandaag werkt bij A.A. (...) BVBA te Laarne (stuk 9); dat u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België omdat u minderjarig was; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren

naar uw land omdat u een duurzame relatie heeft met uw verloofde, mevrouw E.M. (...), met wie u reeds sinds 2012 samenwoont en een gezin vormt met haar dochter N. (...); omwille van uw 2 kinderen, I. (...) en A. (...); omwille van uw werk op vandaag bij de firma A.A. (...) BVBA en omdat u sinds 2004 in België bent (14 jaar).

Uw advocaat voegde op 10.12.2018 de volgende bijkomende elementen toe: een attest van samenstelling gezin d.d. 07.12.2018 en 12.12.2016 (stuk 1); documenten van voorbereidingen huwelijk (stuk 2); loonfiches september-oktober 2018 van mevrouw S.E.M. (...) (stuk 3); een arbeidsovereenkomst van mevrouw S.E.M. (...) (stuk 4); documenten echtscheidingsprocedure Frankrijk (stuk 5); een inschrijvingsformulier schooljaar 2017-2018 voor de opleiding loodgieter en een cursistenkaart (stuk 6); 11 overeenkomsten van uitzendarbeid bediende/arbeider - Manpower bij DSV Solutions - Automotive (stuk 7); een loopbaanoverzicht VDAB (stuk 8) en een arbeidsovereenkomst bij de firma A.A. (...) bvba d.d. 23.11.2018 (stuk 9).

In zijn begeleidend schrijven d.d. 10.12.2018, vermeldde uw advocaat dat u conform artikel 41 van het "Handvest van de grondrechten van de Europese Unie" gehoord wenste te worden, dat u goed Nederlands spreekt en dat u uw persoonlijke situatie mondeling wenste toe te lichten. Niettegenstaande u reeds de kans had gekregen om uw situatie mondeling toe te lichten op 05.12.2018 (terwijl dit geen wettelijke verplichting is), werd u op 16.01.2019 nogmaals bezocht door een migratiebegeleider om u wederom de kans te geven uw situatie mondeling verder toe te lichten. U stelde verwacht te hebben gehoord te worden tijdens een soort van zitting waarbij meerdere mensen aanwezig zouden zijn, verondersteld wordt dat u verwijst naar de "Commissie voor Advies van Vreemdelingen". Sinds de wetswijziging d.d. 29.04.2017 wordt de "Commissie voor Advies van Vreemdelingen" echter niet meer betrokken bij beslissingen tot beëindiging van verblijf. Het recht om te worden gehoord wordt gewaarborgd door artikel 62§1 van de vreemdelingenwet. Tijdens het tweede gesprek met de migratiebegeleider voegde u uiteindelijk geen nieuwe elementen toe. Alles wat u tijdens dit gesprek vertelde, werd reeds vermeld in de vragenlijst hoorrecht die u met behulp van uw advocaat op 10.12.2018 ingevuld had en die uw advocaat diezelfde dag samen met een aantal bijkomende documenten aan de Administratie overmaakte.

U trad op 14.01.2008 te Gent in het huwelijk met L.M.E.J. (...) (geboren te Béthune op (...).1985, van Franse nationaliteit). Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren: A.I. (...) (geboren te Gent op (...).2009) en A.A. (...) (geboren te Gent op (...).2011), beiden hebben de Franse nationaliteit.

Op 12.12.2016 zijn jullie uit de echt gescheiden, overgeschreven in de registers op 12.12.2016 te Frankrijk. Uit de documenten die u voorlegde, blijkt dat u en mevrouw L. (...) reeds sinds 26.11.2011 feitelijk gescheiden zijn (zie "Ordonnance de Non Conciliation" d.d. 24.08.2015). Mevrouw L. (...) en uw kinderen werden op 18.10.2012 van ambtswege uit de Belgische registers afgevoerd. Zij en uw kinderen lijken België dus al lang geleden verlaten te hebben.

U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont hoe u sindsdien invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen I. (...) en A. (...), noch wordt aangetoond dat u nog steeds een sterke band zou hebben met I. (...) en A. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw kinderen, of u deelt in de beslissingen over de opvoeding van uw kinderen, of u regelmatig contact met uw kinderen onderhoudt, et cetera. Het gegeven dat u kinderen had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen gedurende lange perioden, dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzicht van uw kinderen.

Voor zover uit het administratief dossier blijkt, heeft u sinds uw opsluiting op 29.11.2016 nog geen bezoek van hen mogen ontvangen in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 14.03.2019), u legt geen bewijzen voor die het tegendeel aantonen. Evenmin wordt aangetoond dat u hen tijdens uw penitentiair verlof (tijdens hetwelk u België niet mag verlaten) zou ontmoeten. Vóór u in de gevangenis terecht kwam zou u uw kinderen één op de twee weekenden en de helft van de schoolvakanties gezien hebben.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw dochter en uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien ze wat ouder zijn, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van hun schoolvakantie door te brengen.

Gelet op de Franse nationaliteit van uw kinderen en ex-echtgenote en op hun verblijf in Frankrijk, zou u ervoor kunnen kiezen een verzoek te richten tot de Franse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten of opnieuw uit te bouwen in Frankrijk. Er blijkt niet dat u reeds een dergelijke aanvraag indiende, doch deze werd geweigerd.

U heeft sinds 2012 een relatie met E.M.S. (...) (geboren te Sint-Joost-ten-Noode op (...).1986, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1986). Mevrouw E.M. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie: K.N. (...) (geboren te Elsene op (...).2010, van Belgische nationaliteit).

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 10.12.2018 dat u een gezin vormt met mevrouw E.M. (...) en haar dochter N. (...), u zou grotendeels instaan voor de zorg en de opvoeding van N. (...). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Jullie stonden officieel op eenzelfde adres ingeschreven van 10.10.2014 tot 03.12.2015 en sinds 03.10.2016 staan jullie opnieuw officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Jullie staan in de registers ingeschreven als wettelijk samenwonend sinds 07.12.2018 en jullie zijn voornemens te huwen. Een zeer groot deel van de tijd dat jullie een relatie hebben, zat u in detentie. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw E.M. (...) minstens sinds 30.05.2013 weet dat u criminele feiten pleegt, zij diende te beseffen dat dit mogelijkwijze een invloed zou hebben op uw verblijfsrecht. Uw partner blijkt niet in staat u op het rechte pad te houden, het gegeven dat u een relatie met haar had, hield u niet tegen om strafbare feiten te blijven plegen.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is dus of u, die niet de biologische vader van N. (...) bent en die ook geen andere verwantschapsband met haar aantoon, al dan niet beschouwd kan worden als de zorgdragende volwassene. Ook hier legt u geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw stiefkind. Er liggen thans geen bewijzen voor waaruit duidelijk blijkt dat de band tussen u en uw stiefdochter dermate hecht is en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen N. (...) en u dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt. U toont niet met concrete elementen aan dat u een vaderrol opneemt ten opzichte van dit kind. U heeft uw stiefdochter niet officieel erkend. Jullie hebben wel even samengewoond, echter houdt het louter samenwonen van personen niet in dat deze personen ook een beschermenswaardige relatie met elkaar hebben.

Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw stiefdochter aangenomen wordt, heeft u hoe dan ook zeer veel tijd in de gevangenis doorgebracht sinds u een relatie heeft met de moeder van uw stiefdochter zodat uw uitwijzing niet dezelfde impact zou hebben op het leven van uw stiefdochter als wanneer u altijd op een normale manier aanwezig zou geweest zijn in haar dagelijkse leven. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, wordt benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Met betrekking tot de rol van de biologische vader van Nour in haar leven worden geen stukken voorgelegd.

Het feit dat mevrouw E.M. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit naar voor komt of de biologische vader van N. (...) nog een rol speelt in haar leven en of er sprake is van een co-ouderschap of één of andere omgangsregeling die een verhuis naar het buitenland zou verhinderen. Het gegeven dat uw partner reeds geruime tijd een vaste tewerkstelling heeft, kan niet beschouwd worden als een onoverkomelijke hinderpaal. Er liggen

geen stukken voor waaruit blijkt dat zij geen werk zou kunnen vinden in Marokko (of elders), noch liggen er stukken voor waaruit blijkt dat u er geen werk zou kunnen vinden om uw partner financieel te helpen zolang zij zelf nog geen betrekking zou hebben. Eventueel kan zij haar job in België behouden zolang u geen werk in Marokko (of elders) heeft gevonden en reist ze u na van zodra u betaald werk heeft. Vóór zij op 10.07.1986 de Belgische nationaliteit verkreeg, had zij de Marokkaanse nationaliteit. Daar in principe geen afstand gedaan kan worden van de Marokkaanse nationaliteit of toch minstens zeer moeilijk, is het niet onredelijk te veronderstellen dat zij dus zowel de Belgische als de Marokkaanse nationaliteit heeft. De kans bestaat dan ook dat zij bepaalde banden heeft met Marokko en het land of de cultuur haar niet volledig vreemd is. Uw stiefdochter is nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van het kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen om samen met haar dochter in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Uw broer A.A. (...) (geboren te Meknes op (...).1988, van Belgische nationaliteit sinds 04.05.2010) komt op bezoek in de gevangenis. U verklaarde in uw hoorrecht dat u 2 zussen heeft, A.S. (...) (geboren te Marokko op (...).1992 en woonachtig in de (...) te 3025 Rotterdam, (...)) en A.A. (...) (wonende in de (...) te 3027 Rotterdam). Uw zussen komen eveneens op bezoek in de gevangenis. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM.

Uw vader, A.D. (...) (geboren te Ain Zora, Marokko, op (...).1962, dossier (...)) en uw moeder, A.N. (...) (geboren te Toulal, Marokko, op (...).1966, dossier (...)) hebben geen Belgische verblijfstitel, evenmin zijn zij momenteel in het bezit van een visum afgeleverd door België. Ze komen desondanks regelmatig op bezoek in de gevangenis. Dit betekent dat zij ofwel een verblijfstitel voor een ander EU land hebben, ofwel met een visum uitgereikt door een ander EU land België inreizen ofwel zich illegaal op het grondgebied bevinden. Daar u verklaarde dat uw ouders een Total station uitbaten in Meknes (Marokko), is het niet onredelijk aan te nemen dat zij soms met een Schengenvisum afgegeven door een andere lidstaat naar België reizen o.a. om u te bezoeken in de gevangenis. Een schending van artikel 8 EVRM wordt m.b.t. de relatie met uw ouders niet aangetoond.

Uw familieleden die in Europa verblijven kunnen contact met u onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u in augustus 2004, toen u 18 jaar oud was, aangekomen bent op het grondgebied. Thans bent u bijna 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 15 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit uw paspoort blijkt dat u op zeer regelmatig basis naar Marokko reist. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u tot eind 2011 officieel in België gewerkt hebt en dat u op 23.11.2018 een arbeidsovereenkomst voor arbeiders (handwerk) bij A.A. (...) bvba te Laarne ondertekende, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op het feit dat u tussen 01.03.2008 en 17.03.2011 strafbare feiten pleegde terwijl u officieel aan het werk was, blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan door cocaïne te verkopen. Er kan worden aangenomen dat u met uw opleiding loodgieter, uw vaardigheden en kwaliteiten toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt daar waar u zich zal vestigen. U verklaarde dat uw ouders een Total station uitbaten in Mekness (Marokko). U zou daar eventueel aan het werk kunnen.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat uit verschillende onderdelen bestaat, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 20, 21, 22, 23, 39/2, 44, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115 en van "des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de

proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'erreur manifeste d'appréciation."

Het middel luidt als volgt:

"L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Suivant l'article 62 de la loi, les décisions adverses doivent être motivées.

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

La partie adverse doit examiner si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

Or en l'espèce, la décision entreprise, la compagne actuelle du requérant est enceinte ;

Ainsi, cette motivation ne saurait suffire à elle seule à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Cela d'autant au vu des antécédents médicaux du requérant qui, s'ils ne peuvent justifier l'application de l'article 7 ter, peuvent constituer une entrave au sens des articles 3 et 8 CEDH mais également au sens de l'article 74/13, à un éloignement du requérant;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, S 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Dans la mesure où la situation du requérant relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C- 165/14) ;

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ;

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n 0 230.257 du 19 février 2015) ;

L'article 62 SI de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit ;

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile ;

L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en oeuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. (Cfr arrêt Boujhda CJUE)

En l'espèce, la décision en tient pas compte de l'intérêt supérieur de Nour, ni de l'intensité des liens créés par le requérant dans le cadre de sa vie privée et familiale en Belgique, ni de son état de santé et notamment de son équilibre psychologique, ni du fait que sa compagne actuelle est enceinte ;

Il ressort des circonstances de la présente cause que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Au terme de cette disposition : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir Cour européenne des droits de l'homme, 21 janvier 2011, M.S.S / Belgique et Grèce § 218) ;

La Cour européenne des droits de l'Homme a déjà considéré que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article trois et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article trois, en séparant le requérant de sa compagne enceinte et de son enfant à naître ;

Second grief :

Ni l'article 44bis§2, ni aucune disposition légale ou réglementaire, ne permet à la partie défenderesse de mettre fin à son séjour sans assortir cette décision d'un ordre de quitter le territoire ;

S'il n'est a priori pas dans son intérêt de faire l'objet d'un ordre de quitter le territoire, il est néanmoins dans son intérêt (afin qu'il puisse utilement et effectivement faire usage de son droit de recours) qu'il soit dûment informé des raisons pour lesquelles, en l'espèce, la partie défenderesse a pris une décision de fin de séjour mais ne lui ordonne pas de quitter le territoire ;

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842);

La motivation de la décision est ambiguë, voire contradictoire, puisque la partie défenderesse fonde sa décision sur l'article 44bis§2 dont la lecture laisse penser qu'il imposait à la partie défenderesse de prendre un ordre de quitter le territoire en même temps que la décision mettant fin au séjour, voire de l'exécuter, mais la partie défenderesse s'est abstenue de prendre un tel ordre de quitter le territoire, pour des motifs qui ne sont nullement exposés ;

Il n'est évidemment pas demandeur de faire l'objet d'un ordre de quitter le territoire, mais, en tant que justiciable, il est demandeur de clarté, et souligne que la partie défenderesse agit de manière à ce point étonnante et contradictoire qu'il ne lui est pas permis de comprendre sa position exacte, et la situation juridique dans laquelle elle le place, contrairement à ce que requièrent les obligations de motivation ;

Troisième grief

La décision entreprise est motivée en référence aux condamnations encourues par le requérant ;

Les éléments retenus par la partie défenderesse pour motiver sa position sont des éléments ayant directement trait à ces condamnations ;

Cette motivation est illégale en ce que l'article 23 de la loi du 15.12.1980 (ci après : LE) enjoint la partie défenderesse à appuyer sa décision sur divers éléments attestant notamment de l'actualité de la (prétendue) menace (des «raisons graves»), et de la gravité (prétendue) de ces « raisons » ;

La partie défenderesse invoque que le requérant constituerait « sans aucun doute » « une menace grave, réelle et actuelle » « affectant un intérêt fondamental de la société belge », sans pourtant motiver adéquatement cette actualité ;

La Cour de Justice de l'Union Européenne a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU :C: 2011: 809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un État tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale, mais nécessite une appréciation au cas par cas. Dans l'arrêt Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE rappelait les principes applicables et les critères que la juridiction nationale doit prendre en compte pour déterminer l'existence d'un « danger pour l'ordre public » dans le cadre de la directive 2008/115 (nous soulignons) : « 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. » ;

Dans l'arrêt Lopez Pastuzano rendu le 7 décembre 2017 (C- 636/16), la CJUE a insisté sur le fait que : « une décision d'éloignement ne peut pas être adoptée à l'encontre d'un ressortissant d'un État tiers, résident de longue durée, pour le seul motif qu'il a été condamné à une peine privative de liberté supérieure à un an. » L' « actualité » empêche qu'il soit uniquement fait référence à des éléments tenant à une condamnation passée. Il doit être établi, motivation pertinente à l'appui, que cela prévaut encore aujourd'hui et pour le futur (CJUE Aff. jointes C-482/01 et C-493/01, Orfanopoulos et Oliveri, points 82 et 100 ; CJUE Aff. C50/06, Commission/Pays-Bas, points 42 à 45). La CJUE est extrêmement claire quant au fait que la référence à une condamnation pénale passée, comme c'est le cas en l'espèce, est insuffisante. Quelques considérations tirées d'éléments ayant directement trait au jugement condamnant le requérant, comme c'est le cas en l'espèce, ne peuvent évidemment pas, non, plus suffire ;

Ces raisonnements de la CJUE sont parfaitement transposables en l'espèce, puisque la question de la motivation de l'actualité de la menace (ou des « raisons »), n'est pas tributaire d'un ordre juridique, mais du bon sens : l'autorité qui se prévaut de l'actualité des « raisons » ou « menaces », doit la démontrer ; Il ne serait d'ailleurs pas acceptable d'évaluer l'actualité différemment, a fortiori de manière moins favorable à l'étranger concerné, selon qu'il s'agisse d'une personne autorisée au séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, ou d'un citoyen belge, ou d'un ressortissant de pays tiers tombant sous le coup de la directive 2008/115 ;

La protection offerte à ces derniers ne pourrait être plus grande, auquel cas une situation discriminatoire serait instituée ;

En outre, dès lors qu'il y a séjour permanent, la démonstration qui incombe à l'autorité est encore plus strictement encadrée ;

La partie défenderesse doit mettre en avant des éléments démontrant l'actualité de la prétendue menace (ou « raisons »), pour prendre une décision de fin de séjour, ce qu'elle reste en défaut de faire ;

En l'espèce, tous les éléments « à charge » visant à démontrer cette « actualité », se réfèrent aux éléments liés à ses condamnations, alors que le tribunal d'application des peines était tout à fait favorable à la sortie du requérant, au vu de sa situation actuelle, de son comportement, de sa situation familiale et de ses possibilités de travail ;

Ce n'est qu'en raison de la perte de son séjour en raison de la présente décision, que sa libération a été reportée ;

La décision d'appliquer l'article 44 bis§2 n'est donc pas motivée à suffisance, en tenant compte de tous les éléments individuels de la cause et ce en contradiction avec le prescrit de l'article 23 LE, car la partie défenderesse ne démontre pas à suffisance en quoi il existerait actuellement des « raisons graves d'ordre public » au sens de cette disposition » ;

L'article 23 précise que les décisions de fin de séjour sont fondées exclusivement sur le comportement de l'intéressé et que ce dernier doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société ;

En outre, des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues ;

Par ailleurs, il doit être tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume ;

La partie adverse n'a pas procédé à une telle individualisation du cas d'espèce. Premièrement- force est de constater que l'actualité et la réalité de la menace ne sont pas démontrés par la partie adverse ;

La partie défenderesse a mal analysé la prétendue menace, et l'actualité de celle-ci, qu'elle impute au requérant : elle n'a pas procédé avec la minutie requise, et ne motive pas suffisamment et adéquatement sa position ;

Le requérant ne constitue nullement une quelconque menace (cfr l'attitude du tribunal d'application des peines) ;

Cela rend l'ingérence non valablement justifiée et disproportionnée ;

Ensuite, la partie adverse avance des arguments de prévention générale pour justifier de la décision puisqu'elle estime que les actes commis créent un sentiment d'insécurité publique et qu'en conséquence, sa présence dans le pays est jugée dangereuse ;

Or, même si le requérant ne remet absolument pas en question les faits, force est de constater qu'il a été arrêté, condamné et qu'il purge actuellement sa peine ;

L'actualité de la menace et la dangerosité pour le pays qu'il pourrait représenter sont, par cette unique constatation du fait qu'il est écroué dans un établissement pénitentiaire, contredites ;

Par ailleurs, sa situation n'est pas différente de celle d'un belge qui aurait commis les mêmes faits, aurait purgé sa peine et en bout de peine, recouvrerait la liberté ;

L'unique fait de ne pas posséder la nationalité belge ne le rend pas plus dangereux ;

Le système pénitentiaire est construit en Belgique sur les principes de réinsertion et de réconciliation ;

Le requérant a commis une grave erreur, erreur pour laquelle il purge sa peine ;

Ses années en prison sont mises à profit pour assurer sa réinsertion dans la société à sa sortie et pour assurer qu'il retrouve « le bon chemin » ;

Les constats émis par la partie adverse sont, outre le fait d'être abstraits, à caractère généraux et sans évaluation concrète de son actualité et de sa dangerosité, contraires aux principes et objectifs du système pénitencier en Belgique qui vise à ce qu'un détenu, à sa sortie, puisse se réintégrer dans la société et ne constitue donc plus une menace ni un danger ;

Enfin, la partie adverse viole les articles 21,23, 44bis §2 de la loi du 15.12.1980 et manque à ses obligations de motivation, de prudence et de minutie en ce qu'elle ne fait pas une lecture correcte et objective du dossier ;

Outre le caractère général et stéréotypé de la motivation, le portrait que dresse la partie adverse du requérant est biaisé et faux ;

Le requérant a été perdu , et a vécu, avant de recevoir son séjour dans une situation instable et précaire, qu'il a aujourd'hui redressée en trouvant la stabilité avec sa compagne, un enfant à naître et un travail qui l'attend ;

Il ne peut être condamné une deuxième fois par cette décision ;

La partie adverse n'a pas dûment appliqué les articles 21 et 23 et n'a pas assez tenu compte des spécificités du cas d'espèce ni du profil particulier du requérant. La décision est par conséquent mal motivée ;

Troisième grief

Les articles 21 et 23 visés au moyen sont méconnus, de même que les obligations de motivation, car la partie défenderesse se réfère de manière interchangeable aux notions de « menace », de « raisons d'ordre public, de sécurité nationale », de « raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale, de « insécurité publique », ou d'« intérêt fondamental de la société belge » ;

En effet, le législateur a entendu instaurer une gradation entre les différentes notions, et a limité la possibilité de mettre fin au séjour d'une personne disposant du séjour permanent, «uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale » (art. 21) ;

Force est de constater que la motivation se réfère de manière interchangeable à diverses notions, correspondant à des seuils différents et dont plusieurs ne sont pas applicables en l'espèce, de sorte que la décision méconnaît les dispositions en cause en ce qu'elles prévoient un seuil spécifique pour un étranger dans sa situation, et, qu'à tout le moins, la motivation manque de clarté ;

Quatrième grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir ' d'appréciation, la motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842) ;

En l'espèce, ces normes, et les garanties qui s'y attachent nécessairement afin de garantir l'effectivité des droits en cause, ont été méconnues à plusieurs égards :

Il n'a pas été pas été clairement précisé au requérant les faits et éléments sur lesquels la partie défenderesse entendait se fonder et plus précisément le fait que sa présence sur le territoire serait constitutive d'une menace grave et actuelle pour l'ordre public et ou des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale, or il s'agit là des éléments déterminants pour l'évaluation par la partie défenderesse de la prise d'une décision de fin de séjour en vertu des articles 21 et 23 ;

Le requérant a été invité à faire valoir ses arguments dans un délai imparti, et il n'a nullement été informé de la possibilité d'étendre ce délai ni de la manière de faire parvenir d'autres informations, après ce délai, ni de la manière dont il pouvait réunir et faire parvenir des documents, alors qu'il est détenu.

Le requérant n'a pas été informé de son droit, et de l'importance, d'être assisté par un conseil dans le cadre de cette procédure administrative ayant mené à la prise de décision, ce qui ne lui a pas permis de faire valoir ses arguments de manière totalement utile et effective ;

Si son droit d'être entendu avait été pleinement respecté, notamment si les garanties précitées avaient été respectées, il aurait pu faire valoir des arguments et documents qui auraient influé sur le processus décisionnel :

- Il aurait produit un relevé des visites de sa famille à la prison de Tournai et un témoignage de sa compagne et du médecin de celle-ci pour attester de la solidité de leur relation et du fait qu'elle est enceinte*

Dans la décision, la partie défenderesse considère que ses liens familiaux ne démontrent pas un élément de dépendance autre que les liens affectifs normaux et qu'une décision de fin de séjour ne peut dès lors être considérée comme une ingérence au sens de l'article 8 de la CEDH;

Il aurait pu expliquer qu'un retour au Maroc signifie pour lui d'être à nouveau à la rue, sans repères et sans cadre familial ni social;

- Il aurait pu mieux aviser la partie défenderesse de son parcours et de son profil perdu , sans cadre avant sa stabilisation en Belgique et grâce à sa compagne actuelle;*

Ces différents éléments auraient certainement influé sur le processus décisionnel, tant ils touchent aux éléments que la partie défenderesse se doit d'analyser et mettre en balance dans le cadre de la prise de telles décisions, à savoir, notamment, l'intensité des liens familiaux sur le territoire et les risques qu'il encourt en cas de retour (qui sont des éléments à prendre en compte au titre de l'« intensité de ses liens avec son pays d'origine » au sens de l'article 23 ;

S'ils n'ont pas été présentés, c'est parce qu'il n'a pas été dûment mis en mesure de le faire par la partie défenderesse ;

Cinquième grief

la décision entreprise a pour effet de mettre fin au séjour du requérant, en conséquence de quoi il est privé de droit au séjour en Belgique et exposé à la poursuite de son expulsion forcée dans un pays où la situation sécuritaire semble extrêmement volatile ;

Ce faisant la partie défenderesse :

- met sa vie privée et familiale démesurément à mal (violation art. 8 CEDH et 7 et 52 de la Charte) ;*

- n'a pas procédé à l'analyse minutieuse qui s'impose au regard de l'ingérence portée dans sa vie privée et familiale et les conséquences concrètes de sa décision, et n'a pas valablement motivé sa décision (violation art. 8 CEDH et 7 et 52 de la Charte, principe de minutie, obligations de motivation);*

La Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, Boultif c. Suisse ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, Mokrani/France, §§ 30 et 31 ; Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, Paposhvili c. Belgique, par. 141) et le Conseil du contentieux des étrangers (CCE n°159 065 du 19.12.2015 ; CCEn°143 483 du 16.04.2015 ; CCE n° 139 759 du 26.02.2015 ; CCE 25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010), ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale est en cause. Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé ». Dans sa jurisprudence, la Cour souligne l'importance d'éléments tels la gravité de la peine, la durée du séjour, les attaches dans le pays où il sera renvoyé. Soulignons aussi que les articles 21 et 23 LE imposent une analyse minutieuse, notamment des éléments visés et pris seul et conjointement aux obligations de motivation, une motivation détaillée, attestant de cette minutie ».

La partie défenderesse méconnaît l'article 23 et le droit fondamental à sa vie privée et familiale, le devoir de minutie qui pèse sur elle, et ses obligations de motivation, car la décision entreprise exige l'existence d'une relation de dépendance et ne repose pas sur une analyse aussi minutieuse que possible des éléments de l'espèce, l'atteinte portée dans ses droits fondamentaux est disproportionnée, et la motivation de la décision est insuffisante ;

En effet, la partie défenderesse constate qu'« aucun élément supplémentaire de dépendance n'est démontré, autres que les liens affectifs normaux » or, l'article 23 exige qu'il soit tenu compte des conséquences pour le requérant et pour les membres de sa famille, ce que la décision omet de faire en l'espèce ;

La partie défenderesse n'a pas procédé à l'analyse qui s'impose quant à la prise en compte « des conséquences pour lui et pour les membres de sa famille » et notamment de l'intérêt de N. ((, la fille de sa compagne, qui a noué avec le requérant des liens très forts et de son bébé à naître, qu'un retour au Maroc entraînerait et n'a pas motivé sa décision à suffisance sur ce point, alors que la prise en compte de cet élément est spécifiquement visée par l'article 23 et est particulièrement important lors de l'analyse de l'ingérence qui est portée dans le droit fondamental à sa vie privée et familiale ;

Les conséquences d'une décision de fin de séjour sont indubitablement catastrophiques pour le requérant, sa compagne et sa belle-fille ;

L'analyse que la partie adverse fait de sa situation familiale ne prend pas en considération sa situation spécifique puisqu'elle occulte l'intensité des liens existants entre le requérant, sa compagne et Nour, sa « seule » famille, la réduisant à « des liens affectifs normaux » ;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen :

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 7, 20, 21 tot 23, 39/2, 44, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3, 6, 8 en 13 van het EVRM;*
- artikel 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- artikel 5 en 11 van de richtlijn 2008/115;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het proportionaliteitsbeginsel;*
- het redelijkheidbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

5/16

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van de verzoekende partij diende te worden beëindigd.

Aan het recht op verblijf van de verzoekende partij werd een einde gesteld om reden dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die zulks noodzakelijk maken en dit overeenkomstig artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid." Verweerder wijst verder op artikel 45 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet indien het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Door de gemachtigde van de Minister werd geheel terecht vastgesteld dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, nu uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In een eerste onderdeel haalt de verzoekende partij aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van uw stiefdochter, de intensiteit van de familiale banden, haar gezondheidstoestand (en in het bijzonder haar psychologische toestand) en het feit dat haar partner zwanger zou zijn.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij verklaarde in te staan voor de zorg en de opvoeding van haar stiefdochter N. (...):

"U verklaarde in uw hoorrecht dd. 10.12.2018 dat u een gezin vormt met mevrouw E.M. (...) en haar dochter N. (...). U zou grotendeels instaan voor de zorg en de opvoeding van N. (...). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Jullie stonden officieel op eenzelfde adres ingeschreven van 10.10.2014 tot 03.12.2015 en sinds 03.10.2016 staan jullie opnieuw officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Jullie staan in de registers ingeschreven als wettelijk samenwonend sinds 07.12.2016 en jullie zijn voornemens te huwen. Een zeer groot deel van de tijd dat jullie een relatie hebben, zat u in detentie. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw E.M. (...) minstens sinds 30.05.2013 weet dat u criminele feiten pleegt, zij diende te beseffen dat dit mogelijkwijze een invloed zou hebben op uw verblijfsrecht. Uw partner blijkt niet in staat u op het rechte pad te houden. Het gegeven dat u een relatie

met haar had, hield u niet tegen om strafbare feiten te blijven plegen. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is dus of u, die niet de biologische vader van N. (...) bent en die ook geen andere verwantschapsband met haar aantoon, al dan niet beschouwd kan worden als de zorgdragende volwassene. Ook hier legt u geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw stiefkind. Er liggen thans geen bewijzen voor waaruit duidelijk blijkt dat de band tussen u en uw stiefdochter dermate hecht is en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen N. (...) en u dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt. U toont niet met concrete elementen aan dat u een vaderrol opneemt ten opzichte van dit kind. U heeft uw stiefdochter niet officieel erkend. Jullie hebben wel even samengewoond, echter houdt het louter samenwonen van personen niet in dat deze personen ook een beschermenswaardige relatie met elkaar hebben. Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw stiefdochter aangenomen wordt, heeft u hoe dan ook zeer veel tijd in de gevangenis doorgebracht sinds u een relatie heeft met de moeder van uw stiefdochter zodat uw uitwijzing niet dezelfde impact zou hebben op het leven van uw stiefdochter als wanneer u altijd op een normale manier aanwezig zou geweest zijn in haar dagelijkse leven. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft wordt benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM. 3 oktober 2014, nr. 1273,8/10. Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH7 maart 2013. nr. 30/2013). Met betrekking tot de rol van de biologische vader van N. (...) in haar leven worden geen stukken voorgelegd. (...)"

Er werd daarenboven eveneens rekening gehouden met de familiale en gezinsbanden van verzoekende partij en de intensiteit hiervan. Zo verwijst de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar het feit dat verzoeker verklaart sinds 2012 een relatie te onderhouden met mevr. S.E.M. (...), het feit dat de verzoekende partij een broer heeft die haar bezoekt in de gevangenis, zij daarnaast ook twee zussen heeft en ook haar vader en moeder op regelmatige basis op bezoek zouden komen in de gevangenis.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat haar partner zwanger zou zijn, merkt verweerder op dat hiervan geen enkel stuk voorligt. De loutere beweringen van de verzoekende partij worden derhalve niet ondersteunt.

Dit gegeven was bovendien niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de voorgehouden zwangerschap.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Tot slot benadrukt verweerder dat ook met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij rekening werd gehouden. De gemachtigde van de Minister stelt terecht vast dat er geen elementen werden aangebracht nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van haar familieleden. De verzoekende partij verwijst naar haar psychologische toestand, doch brengt geen enkel element naar voor waaruit zou blijken dat zij psychologische problemen heeft.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve elke feitelijke grondslag. Verweerder benadrukt dat uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de supra opgesomde elementen, terwijl de verzoekende partij met haar kritiek hier niet op ingaat en hieraan dan ook geen afbreuk doet.

Het eerste onderdeel van het eerste en enige middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel uit de verzoekende partij kritiek op het feit dat aan haar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Verweerder benadrukt vooreerst dat niet kan worden ingezien welk belang de verzoekende partij heeft bij het uiten van dergelijke kritiek. De verzoekende partij kan bezwaarlijk twijfelen aan haar administratieve situatie.

Verweerder merkt verder op dat artikel 44 van de Vreemdelingenwet geenszins de verplichting oplegt aan de gemachtigde van de Minister om een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf gepaard te laten gaan met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 44, §1

van de Vreemdelingenwet stipuleert immers uitdrukkelijk dat 'de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan intrekken en hun het bevel om gegeven het grondgebied te verlaten (...)'.
De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve ook juridische grondslag.

Het tweede onderdeel van het eerste en enige middel is evenmin ernstig.

In een derde onderdeel uit de verzoekende partij kritiek op de vaststelling dat zij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde. De verzoekende partij beweert dat er geen rekening gehouden werd met de individuele elementen, waaronder de actualiteit en realiteit van de dreiging. De verzoekende partij haalt ook aan dat het contradictorisch is om enerzijds voor te houden dat zij actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, terwijl zij momenteel in de gevangenis verblijft. Daarenboven houdt de verzoekende partij voor dat haar situatie niet anders is van deze van iemand met de Belgische nationaliteit die dezelfde feiten pleegt, hiervoor gestraft wordt en daarna opnieuw in vrijheid wordt gesteld. Ook zou de verzoekende partij met dergelijke beslissing een tweede keer gestraft worden.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

De gemachtigde van de Minister wijst o.m. op volgende vaststellingen:

- over een periode van 11 jaar werd verzoeker reeds driemaal veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving (in 2007, 2012 en 2018); - drugs vormen in het algemeen een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dit geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne en heroïne. De handel in cocaïne en heroïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de drugsgebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt; - de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM oordeelde dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid op anderen. De gemachtigde van de Minister verwijst o.a. naar het arrest van het EHRM dd. 19.02.1998, Dalia t. Frankrijk, het arrest dd. 30.11.1999, Baghil t. Frankrijk, het arrest dd. 11.07.2002 Amrollahi t. Denemarken, etc.; - ook het Hof van Justitie zette reeds uiteen dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt. In die zin verwijst de gemachtigde van de Minister naar overweging 46 e.v. van het arrest van het HvJ dd. 23.11.2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg t. Panagiotis Tsakouridis); - uit het arrest van het hof van beroep dd. 16.01.2007 blijkt dat bij een huiszoeking bij verzoeker en zijn ex-echtgenote een grote hoeveelheid cocaïne en heroïne werd aangetroffen alsook allerhande drugattributen. Verzoeker verklaarde o.m. sedert 4 maanden cocaïne en heroïne te verkopen vanuit dit pand. Hij zou zich gaan bevoorraden in Antwerpen en zijn klanten ronselen aan het benzinstation Shell op de E17 in Kortrijk. - ten gevolge van de veroordeling dd. 16.01.2007 werd verzoekende partij onderworpen aan een MB tot terugwijzing. Dit trad in werken toen verzoekende partij op 04.07.2007 werd vrijgesteld vanuit de gevangenis. In plaats van het grondgebied te verlaten, nam verzoekende partij een andere identiteit aan en kwam op basis van een huwelijk met een EU-onderdaan een recht op verblijf in België. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat dit een leugenachtig, misleidend en opportunistisch karakter aantoont. Zonder scrupules heeft de verzoekende partij op meerdere gelegenheden valse verklaren afgelegd omtrent haar identiteit. Minstens moet dit bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een bijkomende illustratie van het gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving. - de verzoekende partij had er bovendien voor kunnen kiezen om, nadat zij op basis van haar werkelijke identiteit recht op verblijf kwam en haar aldus de kans geboden werd haar gezinsleven in België te ontplooien, dit aan te wenden om voortaan op het rechte pad te blijven. De verzoekende partij wist immers of diende te weten dat haar verblijfsrecht in België in het gedrang kon komen indien zij zou vervallen in de door haar gepleegde strafrechtelijke feiten. Desondanks herbegon de verzoekende partij amper 8 maanden na haar vrijlating alweer met het plegen van inbreuken op de drugswetgeving en dit gedurende een zeer lange periode; - de verzoekende partij handelde vanuit het kader van een verenging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van haar wederrechtelijk handelen. De verzoekende partij bekommerde zich totaal niet over de nefaste gevolgen van drugs op haar gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak; - op 30.04.2012 werd de verzoekende partij alweer veroordeeld voor

verkoop van cocaïne in vereniging. Uit dit vonnis blijkt dat het vermogensvoordeel geschat werd op 33.250,00 euro. De rechtbank hield bij het bepalen van de strafmaat o.m. rekening met het gegeven dat er gedeald werd op dergelijk grote schaal dat het de financiering van de eigen behoefte veruit overschreed. De rechtbank was niet op de hoogte van een eerdere veroordeling daar die gebeurde onder een valse naam en nam bijgevolg aan dat de verzoekende partij een blanco strafregister had. Er werd derhalve een gevangenisstraf uitgesproken van 36 maanden waarvan de helft met uitstel. De verzoekende partij leeft echter de voorwaarden verbonden het uitstel niet na en pleegde nieuwe feiten waardoor het uitstel uitvoerbaar werd. De totale onverschilligheid tegenover de maatschappelijke gevolgen van drugverslaving en drughandel wijst op een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor economische, sociale en morele waarden. Het meewerken aan de bevoorrading in harddrugs zonder zich te bekommeren om de desastreuze gevolgen voor afnemers en de maatschappelijk toont een misdadige ingesteldheid aan; - verzoekende partij werd vervolgens nogmaals veroordeeld door het hof van beroep te Gent. Uit het arrest dd. 16.01.2018 blijkt dat de feiten die leidden tot de veroordeling uitermate ernstig waren. Op korte tijd voerde de verzoekende partij grote hoeveelheden verdovende middelen vanuit Nederland in in België en verkocht, puur uit geldgewin en zonder zich maar iets aan te trekken van de bijzonder nefaste gevolgen die het druggebruik bij de uiteindelijke gebruikers, hun omgeving en de maatschappelijk veroorzaken. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid.

Op basis van voormelde elementen oordeelde de gemachtigde van de Minister terecht het volgende:

“Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat u recidiveerde in het plegen van drugsdelicten. Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uitte sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het staat vast dat uw zicht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden hield de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening met alle elementen eigen aan het dossier van verzoekende partij, waaronder ook de actualiteit en de realiteit van de dreiging. De verzoekende partij kan bovendien niet worden gevolgd dat er in haar hoofd heden geen actueel risico zou bestaan nu zij momenteel in de gevangenis verblijft. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op het strafrechtelijk verleden, het gevaar op recidive zonder meer aanwezig is. Terecht werd geoordeeld dat enige verbetering in het gedrag van de verzoekende partij, dat afbreuk zou kunnen doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld. Het gegeven dat de verzoekende partij reeds enkele uitgaansvergunningen verkregen heeft (die zonder probleem verlopen zijn) is hiertoe ook onvoldoende, temeer nu ook reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij recidiveerde in het plegen van drugsdelicten. De verzoekende partij trekt geen lessen uit haar veroordelingen en lijkt ook de ernst van de feiten van haar daden niet in te zien, noch schijnt zij te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Geheel terecht oordeelde de gemachtigde van de Minister dan ook dat uit het persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het loutere feit dat de verzoekende partij momenteel in de gevangenis blijft doet aan bovenstaande gedegen motieven geen afbreuk.

De verzoekende partij kan daarenboven evenmin worden gevolgd alwaar zij aanhaalt dat haar situatie dezelfde zou zijn als iemand met de Belgische nationaliteit. Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als een Belgische onderdaan. Een Belg kan immers niet beschouwd worden als een burger van de Unie in de zin van (artikel 44bis van) de Vreemdelingenwet.

Tot slot wordt de verzoekende partij geenszins een tweede keer gestraft door het nemen van de in casu bestreden beslissing. De in casu bestreden beslissing kan immers niet worden beschouwd als een straf. In een 'derde onderdeel' uit de verzoekende partij wederom kritiek op de vaststelling van de gemachtigde van de Minister alsdat de verzoekende partij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder verwijst naar hetgeen hierover supra werd uiteengezet en herhaalt dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij (waaronder de door haar gepleegde feiten, het feit dat zij geen lessen trok uit het verleden en niet schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, er niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, etc.) en op basis hiervan tot de terechte vaststelling kwam dat zij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering.

In zoverre de verzoekende partij dienaangaande nog verwijst naar de toepassing van artikel 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat niet kan worden ingezien op welke manier deze bepaling in verband kan worden gebracht met de in casu bestreden beslissing. De in casu bestreden beslissing werd immers genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet en geenszins krachtens artikel 21 of 22 van de Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 23 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst).

Het derde onderdeel van het eerste en enige middel is evenmin ernstig.

In een vierde onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij niet geïnformeerd werd omtrent het feit dat zij kon worden gehoord, noch zou zijn geïnformeerd zijn omtrent de mogelijkheid om informatie mee te delen en zich te laten bijstaan door een advocaat.

Verweerder laat gelden dat dergelijke kritiek elke feitelijke grondslag mist.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op 05.12.2018 werd opgeroepen voor een gesprek in de gevangenis van Oudenaarde met het oog op een mogelijke intrekking van haar recht op verblijf. Uit het schrijven dd. 10.12.2018 blijkt dat aan de verzoekende partij werd uitgelegd dat men overweegt haar verblijfsrecht in te trekken gezien de gepleegde criminele feiten. Het gesprek vond bovendien plaats in het Nederlands en verliep vlot. De verzoekende partij stelde tijdens dit gesprek dat zij ervoor opteerde om de vragenlijst in te vullen met haar advocaat. De vragenlijst werd voor ontvangst ondertekend en de verzoekende partij beloofde om een ingevuld exemplaar binnen de 15 dagen aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken.

Op 10.12.2018 maakte de advocaat van de verzoekende partij de ingevulde vragenlijst over aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vragenlijst was voorzien van verschillende stukken alsook van een begeleidend schrijven. In dit begeleidend schrijven verzocht de raadsman van de verzoekende partij om gehoord te worden.

In navolging hiervan werd een tweede gesprek georganiseerd met de verzoekende partij. Tijdens dit gesprek voegde de verzoekende partij geen nieuwe informatie toe, doch herhaalde alleen dat zij kinderen heeft waarvoor ze moet zorgen en zij zal trouwen met haar vriendin. De verzoekende partij beweerde dat zij dan ook niet kan worden teruggestuurd.

Verweerder benadrukt aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het uiten van dergelijke kritiek nu zij tot tweemaal toe gehoord werd, zij zich bij het invullen van de vragenlijst liet bijstaan door haar advocaat en zij alle beschikbare informatie meedeelde dan wel hiertoe minstens de mogelijkheid had.

Verweerder vervolgt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien rekening hield met de door de verzoekende partij overgemaakte informatie alsook met het door de verzoekende partij aangehaalde gezins- en familieleven. Louter volledigheidshalve merkt verweerder op dat de verzoekende partij niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis bracht dat haar partner zwanger is, zodat de gemachtigde van de Minister hier geen rekening mee kon houden en dit nog los van het feit dat hiervan geen enkel bewijs voorligt.

Het vierde onderdeel van het eerste en enige middel kan evenmin worden aangenomen.

In een vijfde onderdeel houdt de verzoekende partij o.a. een schending voor van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij beweert dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 8 EVRM niet ernstig is.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verweerder benadrukt vervolgens dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Verweerder verwijst naar hetgeen supra onder het eerste onderdeel werd uiteengezet en herhaalt dat de verzoekende partij met haar kritiek niet in gaat op de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij heeft twee kinderen uit een eerder huwelijk, doch hieromtrent merkte de gemachtigde terecht op dat de verzoekende partij sinds 26.11.2011 feitelijk gescheiden leeft van de moeder van de kinderen en de ex-echtgenote en de kinderen België al geruime tijd verlaten hebben.

De verzoekende partij legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe de verzoekende partij sindsdien invulling geeft aan het gezins- en familieleven met haar kinderen, noch toont zij aan dat zij een sterke band zou hebben met haar kinderen. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij bijdraagt aan het onderhoud van haar kinderen, of deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen dan wel met hen regelmatig contact onderhoudt. Het gegeven dat de verzoekende partij kinderen heeft, heeft haar er bovendien niet van weerhouden strafbare feiten te plegen gedurende een lange periode. Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat dit niet getuigt van enige verantwoordelijkheidszin ten opzichte van de kinderen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien niet dat zij sinds haar opsluiting op 29.11.2016 enig bezoek van hen mocht ontvangen in de gevangenis. Terwijl evenmin wordt aangetoond dat zij haar kinderen tijdens haar penitentiair verlof zou ontmoet hebben.

Terecht merkt de gemachtigde van de Minister op dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met haar kinderen, temeer daar in casu contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit Marokko en er voor de kinderen ook geen beletsel bestaat om verzoekende partij aldaar te gaan opzoeken mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid en er eventueel de helft van hun schoolvakanties er kunnen doorbrengen.

Daarenboven kan de verzoekende partij ervoor opteren om, gelet op de Franse nationaliteit van haar kinderen en ex-echtgenote, een verzoek te richten tot de Franse autoriteiten opdat zij zou worden toegelaten haar gezinsleven verder te zetten of opnieuw uit te bouwen in Frankrijk. Er blijft niet dat de verzoekende partij dergelijke aanvraag reeds zou hebben ingediend dan wel dat deze reeds zou zijn geweigerd.

De verzoekende partij heeft verder sinds 2012 een relatie met mevr. S.E.M. (...). Zij heeft een dochter uit een vorige relatie, i.e. N.K. (...).

De verzoekende partij verklaarde dat zij een gezin vormt met mevr. EL MONTASSER en haar dochter. De gemachtigde van de Minister merkt dienaangaande terecht op dat de verzoekende partij een groot deel van de tijd dat zij een relatie hebben in detentie zat. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te stellen dat haar partner niet in staat was om de verzoekende partij op het rechte pad te behouden en het gegeven dat zij een relatie hadden de verzoekende partij niet tegen hield om strafbare feiten te plegen.

Nopens de relatie met N. (...) merkt de gemachtigde van de Minister terecht op dat het EHRM slechts in uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband is of andere verwantschap bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde (i.e. een zorgdragende volwassenen die geen bloedverwant is). Terecht stelt de gemachtigde van de Minister dat het de vraag is of de verzoekende partij, die niet de biologische vader is van N. (...) en ook geen andere verwantschapsband met haar aantoon, beschouwd kan worden als de zorgdragende volwassenen. De gemachtigde van de Minister stelt uitdrukkelijk vast dat dit niet wordt aangetoond. De verzoekende partij legt immers geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe de verzoekende partij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met haar stiefdochter. Er liggen geen bewijzen voor waaruit duidelijk blijkt dat de band tussen de verzoekende partij en haar stiefdochter hecht is en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen N. (...) en de verzoekende partij opdat de bescherming van artikel 8 EVRM zich zou opdringen. In casu ligt geen enkel concreet element voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij een vaderrol opneemt ten opzichte van het kind.

Tot slot heeft de verzoekende partij ook nog een broer, twee zussen en ouders. Terecht stelde gemachtigde van de Minister vast dat deze relaties evenmin onder de toepassing van artikel 8 EVRM vallen. De verzoekende partij ontkent dit niet.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat ten overvloede nog het volgende gelden.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer er ernstige redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid zijn.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat het actuele gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid inzonderheid gesteund is op het feit dat de verzoekende partij herhaaldelijk ernstige feiten heeft gepleegd.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiodes, de rol binnen de vereniging en de persoonlijkheid van de verzoekende partij kan er legitiem afgeleid worden dat de verzoekende partij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

De gemachtigde van de Minister oordeelde dienaangaande terecht dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat er in hoofde van de partner van de verzoekende partij sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in haar land van herkomst of elders verhinderen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij haar gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. De verzoekende partij ontkent dit niet. Het loutere feit dat de partner van de verzoekende partij zwanger zou zijn doet aan het bovenstaande geen afbreuk en dit nog los van het feit dat hiervan geen enkel bewijs voorligt.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij houdt nog een schending voor van artikel 23 van de Vreemdelingenwet, doch er kan niet worden ingezien op welke manier deze bepaling in verband kan worden gebracht met de in casu bestreden beslissing. De in casu bestreden beslissing werd immers genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet en geenszins krachtens artikel 21 of 22 van de Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 23 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst).

Het vijfde onderdeel van het eerste en enige middel is evenmin ernstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf diende te worden beëindigd.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent nu zij deze inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In voorliggende zaak wordt een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij genomen op grond van artikel 44bis, § 2, van de vreemdelingenwet. Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

(...)

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar artikel 44bis van de vreemdelingenwet, luidt verder:

“§ 1.

(...)

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

(...)”

De verzoekende partij kan in het eerste onderdeel van haar middel niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van N., namelijk haar stiefdochter. In de bestreden beslissing wordt omtrent de dochter van haar partner S.E.M. het volgende gesteld:

“U heeft sinds 2012 een relatie met E.M.S. (...) (geboren te Sint-Joost-ten-Noode op (...).1986, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1986). Mevrouw E.M. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie: K.N. (...) (geboren te Elsene op (...).2010, van Belgische nationaliteit).

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 10.12.2018 dat u een gezin vormt met mevrouw E.M. (...) en haar dochter N. (...), u zou grotendeels instaan voor de zorg en de opvoeding van N. (...). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Jullie stonden officieel op eenzelfde adres ingeschreven van 10.10.2014 tot 03.12.2015 en sinds 03.10.2016 staan jullie opnieuw officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Jullie staan in de registers ingeschreven als wettelijk samenwonend sinds 07.12.2018 en jullie zijn voornemens te huwen. Een zeer groot deel van de tijd dat jullie een relatie hebben, zat u in detentie. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw E.M. (...) minstens sinds 30.05.2013 weet dat u criminele feiten pleegt, zij diende te beseffen dat dit mogelijkwijze een invloed zou hebben op uw verblijfsrecht. Uw partner blijkt niet in staat u op het rechte pad te houden, het gegeven dat u een relatie met haar had, hield u niet tegen om strafbare feiten te blijven plegen.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is dus of u, die niet de biologische vader van N. (...) bent en die ook geen andere verwantschapsband met haar aantoon, al dan niet beschouwd kan worden als de zorgdragende volwassene. Ook hier legt u geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw stiefkind. Er liggen thans geen bewijzen voor waaruit duidelijk blijkt dat de band tussen u en uw stiefdochter dermate hecht is en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen N. (...) en u dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt. U toont niet met concrete elementen aan dat u een vaderrol opneemt ten opzichte van dit kind. U heeft uw stiefdochter niet officieel erkend. Jullie hebben wel even samengewoond, echter houdt het louter samenwonen van personen niet in dat deze personen ook een beschermenswaardige relatie met elkaar hebben.

Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw stiefdochter aangenomen wordt, heeft u hoe dan ook zeer veel tijd in de gevangenis doorgebracht sinds u een relatie heeft met de moeder van uw stiefdochter zodat uw uitwijzing niet dezelfde impact zou hebben op het leven van uw stiefdochter als wanneer u altijd op een normale manier aanwezig zou geweest zijn in haar dagelijkse leven. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, wordt benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Met betrekking tot de rol van de biologische vader van Nour in haar leven worden geen stukken voorgelegd.

Het feit dat mevrouw E.M. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. Er liggen thans geen

stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit naar voor komt of de biologische vader van N. (...) nog een rol speelt in haar leven en of er sprake is van een co-ouderschap of één of andere omgangsregeling die een verhuis naar het buitenland zou verhinderen. Het gegeven dat uw partner reeds geruime tijd een vaste tewerkstelling heeft, kan niet beschouwd worden als een onoverkomelijke hinderpaal. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij geen werk zou kunnen vinden in Marokko (of elders), noch liggen er stukken voor waaruit blijkt dat u er geen werk zou kunnen vinden om uw partner financieel te helpen zolang zij zelf nog geen betrekking zou hebben. Eventueel kan zij haar job in België behouden zolang u geen werk in Marokko (of elders) heeft gevonden en reist ze u na van zodra u betaald werk heeft. Vóór zij op 10.07.1986 de Belgische nationaliteit verkreeg, had zij de Marokkaanse nationaliteit. Daar in principe geen afstand gedaan kan worden van de Marokkaanse nationaliteit of toch minstens zeer moeilijk, is het niet onredelijk te veronderstellen dat zij dus zowel de Belgische als de Marokkaanse nationaliteit heeft. De kans bestaat dan ook dat zij bepaalde banden heeft met Marokko en het land of de cultuur haar niet volledig vreemd is. Uw stiefdochter is nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van het kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen om samen met haar dochter in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.”

De verzoekende partij toont niet aan welk element niet in rekening zou zijn gebracht door de verwerende partij bij de analyse van de relatie tussen de verzoekende partij en haar stiefdochter of waarom deze analyse niet correct zou zijn. Er werd rekening gehouden met haar verklaringen dat zij zou instaan voor de zorg en opvoeding van N.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de familiale banden van de verzoekende partij en de intensiteit ervan. Er wordt uitgebreid ingegaan op de relatie met de toenmalige partner M.L., met de twee minderjarige kinderen die de verzoekende partij heeft met M.L., met de nieuwe partner S.E.M en stiefdochter N., met de broer en twee zussen van de verzoekende partij en met haar vader. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij op omstandige wijze waarom de bestreden beslissing – die overigens geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat – geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM. Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is niet van aard de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar partner S.E.M. zwanger is, beperkt zij zich slechts tot een loutere bewering. Uit geen enkel stuk blijkt dat zij samen een kind verwachten en wanneer zij dit zouden verwachten. Hoe dan ook liet de verzoekende partij na dit gegeven aan de verwerende partij ter kennis te brengen voor het nemen van de bestreden beslissing, hoewel zij werd gehoord en er wel in slaagde andere stukken aan de verwerende partij ter kennis te brengen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid was om de vermeende zwangerschap voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis te brengen of dat haar dit werd belet.

Waar de verzoekende partij wijst op haar gezondheidstoestand – zonder overigens concrete elementen hieromtrent aan te reiken – gaat zij er verkeerdelijk van uit dat de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing zonder met de medische elementen van haar dossier rekening te houden. De verwerende partij merkt uitdrukkelijk op dat de verzoekende partij geen medische elementen, met inbegrip van elementen die haar mentale gezondheid betreffen, aanhaalde hoewel zij

hiertoe wel de kans kreeg. Overigens laat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift nog steeds na concrete informatie aan te reiken die erop zou wijzen dat haar gezondheidstoestand de beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou staan. De raad heeft er het raden naar wat de verzoekende partij dan wel bedoelt. Bovendien kan worden herhaald dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Waar de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar middel voorts verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet – dat stelt dat *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* – dient de Raad op te merken dat deze verwijzing irrelevant is nu aan de verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt (zie ook verder).

Waar de verzoekende partij in haar tweede middelonderdeel kritiek lijkt te uiten op het feit dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt, kan niet worden ingezien wat haar belang is bij deze kritiek. Overigens kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er sprake is van een onduidelijke of tegenstrijdige motivering van de bestreden beslissing, die op ontegensprekelijke wijze de beëindiging van haar verblijfsrecht inhoudt. De verzoekende partij toont niet aan waaruit zij een plicht afleidt om in een beslissing op grond van artikel 44bis van de vreemdelingenwet te motiveren waarom geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

In volgende middelonderdelen verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar individuele situatie en geen correcte inschatting te hebben gemaakt van de actualiteit en de realiteit van de ernstige bedreiging die zij zou vormen voor de openbare orde. Zij stelt dat een loutere verwijzing naar haar veroordelingen niet kan volstaan. Deze kritiek is niet ernstig, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze, met inachtneming van alle elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken, heeft geoordeeld dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde in de zin van artikel 44bis van de vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 45 van de vreemdelingenwet. Zo beperkt de verwerende partij zich allerminst tot een opsomming van de loutere veroordelingen, maar geeft zij onder meer een chronologie van alle feiten, met inbegrip van de familiale situatie, en gaat zij in op de maatschappelijke impact van drugsfeiten, de rol van de verzoekende partij bij de feiten die ze pleegde, haar gedrag en het specifieke gevaar voor recidive dat hieruit voortvloeit. De verwerende partij concludeert dat gelet op alle elementen van het dossier de beëindiging van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde. Hierbij wordt ook uitgebreid ingegaan op de verklaringen van de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht, met inbegrip van een analyse van de familiale situatie en het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De volledige motivering kan worden gelezen onder punt 1 van dit arrest.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij concludeerde:

“Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, is hiertoe ook onvoldoende, te meer nu ook reeds werd vastgesteld dat u recidiveerde in het plegen van drugsdelicten. Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperioden, uw rol binnen de vereniging en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt

dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

In het licht van deze motivering begrijpt de Raad niet waarom de verzoekende partij veronderstelt dat haar verblijf in de gevangenis zou betekenen dat zij actueel geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het gevaar op recidive blijkt in het licht van haar gedrag, haar strafrechtelijk verleden en de aard van de misdrijven onverminderd aanwezig wanneer zij de gevangenis zal verlaten. Er werd gewezen op het feit dat zij reeds eerder recidiveerde, dat er geen verbetering in haar gedrag werd vastgesteld, dat zij geen lessen lijkt te trekken uit de veroordelingen, en dat zij de ernst van de feiten en haar daden niet inziet, zodat uit haar persoonlijk gedrag een blijvende voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt. Een verblijf in de gevangenis doet hieraan geen afbreuk, temeer zij dit slechts te danken heeft aan het plegen van de bedoelde feiten en dit verblijf allerm minst op haar eigen initiatief is. Het feit dat zij de feiten niet ontkent doet evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Verder kan zij zich niet nuttig vergelijken met Belgische onderdanen die dezelfde feiten tegen de openbare orde plegen, nu deze niet onder het toepassingsgebied van artikel 44bis van de vreemdelingenwet vallen. Haar beschouwingen over het penitentiair systeem in België doen geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij over de mogelijkheid beschikt om een einde te maken aan het verblijf van familieleden van een burger van de Unie met een duurzaam verblijfsrecht in België omdat zij een ernstig gevaar betekenen voor de openbare orde. In het geval van de verzoekende partij werd op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, waaronder haar vermeende integratie en gezinsleven in België zoals zij voorhoudt, een dergelijke beëindiging niet in de weg staan.

Waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing betekent dat zij voor een tweede keer wordt “gestraft”, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd nu de bestreden beslissing geen straf is maar een beëindiging van haar verblijfsrecht omdat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, hetgeen zij louter aan haar eigen handelen heeft te wijten.

De verwijzing naar de artikelen 20, 21, 22 en 23 van de vreemdelingenwet is niet dienstig nu de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet genomen werd in toepassing van deze bepalingen, maar wel op grond van artikel 44bis van de vreemdelingenwet.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat haar recht om te worden gehoord niet werd gerespecteerd. Zoals de verwerende partij correct weergeeft in haar nota met opmerkingen blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 5 december 2018 werd opgeroepen voor een gesprek in de gevangenis van Oudenaarde met het oog op een mogelijke intrekking van haar recht op verblijf. Uit het schrijven van 10 december 2018 blijkt dat aan de verzoekende partij werd uitgelegd dat men overweegt haar verblijfsrecht in te trekken gezien de gepleegde criminele feiten. Het gesprek vond plaats in het Nederlands en verliep vlot. De verzoekende partij stelde tijdens dit gesprek dat zij ervoor opteerde om de vragenlijst in te vullen met haar advocaat. De vragenlijst werd voor ontvangst ondertekend en de verzoekende partij beloofde om een ingevuld exemplaar binnen de 15 dagen aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken, waarna de advocaat van de verzoekende partij de ingevulde vragenlijst overmaakt aan de verwerende partij. Deze vragenlijst was voorzien van verschillende stukken alsook van een begeleidend schrijven. In dit begeleidend schrijven verzocht de raadsman van de verzoekende partij om gehoord te worden. In navolging hiervan werd een tweede gesprek georganiseerd met de verzoekende partij. Tijdens dit gesprek voegde de verzoekende partij geen nieuwe informatie toe, doch herhaalde alleen dat zij kinderen heeft waarvoor ze moet zorgen en zij zal trouwen met haar vriendin. De verzoekende partij beweerde dat zij dan ook niet kan worden teruggestuurd.

Aldus is de kritiek van de verzoekende partij ongegrond, nu blijkt dat zij meermaals gehoord werd, dat zij bij het invullen van de vragenlijst werd bijgestaan door een advocaat en dat zij alle beschikbare informatie meedeelde of hiertoe de kans kreeg. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat met alle elementen die de verzoekende partij meedeelde of die bleken uit het administratief dossier rekening werd gehouden. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan (zie ook hoger). De Raad herhaalt dat zij niet meedeelde dat haar partner zwanger is, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit element niet kon aanbrengen ten tijde van het nemen van de

bestreden beslissing (zie ook hoger). Voor zover de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift nog nieuwe elementen meedeelt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij er in een laatste middelonderdeel van uit gaat dat de bestreden beslissing met zich meebrengt dat zij gedwongen kan worden verwijderd van het grondgebied, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten behelst. Nochtans heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt aan te nemen, wel degelijk een onderzoek gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM, namelijk naar het familie- en privéleven van de verzoekende partij, hierbij inbegrepen de band die de verzoekende partij voorhoudt te hebben met haar stiefdochter. De verwerende partij motiveert in het kader van artikel 8 van het EVRM:

“U trad op 14.01.2008 te Gent in het huwelijk met L.M.E.J. (...) (geboren te Béthune op (...).1985, van Franse nationaliteit). Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren: A.I. (...) (geboren te Gent op (...).2009) en A.A. (...) (geboren te Gent op (...).2011), beiden hebben de Franse nationaliteit.

Op 12.12.2016 zijn jullie uit de echt gescheiden, overgeschreven in de registers op 12.12.2016 te Frankrijk. Uit de documenten die u voorlegde, blijkt dat u en mevrouw L. (...) reeds sinds 26.11.2011 feitelijk gescheiden zijn (zie “Ordonnance de Non Conciliation” d.d. 24.08.2015). Mevrouw L. (...) en uw kinderen werden op 18.10.2012 van ambtswege uit de Belgische registers afgevoerd. Zij en uw kinderen lijken België dus al lang geleden verlaten te hebben.

U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe u sindsdien invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen I. (...) en A. (...), noch wordt aangetoond dat u nog steeds een sterke band zou hebben met I. (...) en A. (...). U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw kinderen, of u deelt in de beslissingen over de opvoeding van uw kinderen, of u regelmatig contact met uw kinderen onderhoudt, et cetera. Het gegeven dat u kinderen had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen gedurende lange perioden, dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheidszin ten opzicht van uw kinderen.

Voor zover uit het administratief dossier blijkt, heeft u sinds uw opsluiting op 29.11.2016 nog geen bezoek van hen mogen ontvangen in de gevangenis (zie bezoekerslijst tot 14.03.2019), u legt geen bewijzen voor die het tegendeel aantonen. Evenmin wordt aangetoond dat u hen tijdens uw penitentiair verlof (tijdens hetwelk u België niet mag verlaten) zou ontmoeten. Vóór u in de gevangenis terecht kwam zou u uw kinderen één op de twee weekenden en de helft van de schoolvakanties gezien hebben.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet vanuit uw herkomstland of elders niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw dochter en uw zoon mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien ze wat ouder zijn, u niet zou kunnen komen opzoeken in uw land van herkomst of elders, bijvoorbeeld om er de helft van hun schoolvakantie door te brengen.

Gelet op de Franse nationaliteit van uw kinderen en ex-echtgenote en op hun verblijf in Frankrijk, zou u ervoor kunnen kiezen een verzoek te richten tot de Franse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten of opnieuw uit te bouwen in Frankrijk. Er blijkt niet dat u reeds een dergelijke aanvraag indiende, doch deze werd geweigerd.

U heeft sinds 2012 een relatie met E.M.S. (...) (geboren te Sint-Joost-ten-Noode op (...).1986, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1986). Mevrouw E.M. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie: K.N. (...) (geboren te Elsene op (...).2010, van Belgische nationaliteit).

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 10.12.2018 dat u een gezin vormt met mevrouw E.M. (...) en haar dochter N. (...), u zou grotendeels instaan voor de zorg en de opvoeding van N. (...). Zij bezoeken u zeer regelmatig in de gevangenis. Jullie stonden officieel op eenzelfde adres ingeschreven van 10.10.2014 tot 03.12.2015 en sinds 03.10.2016 staan jullie opnieuw officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Jullie staan in de registers ingeschreven als wettelijk samenwonend sinds 07.12.2018 en jullie zijn voornemens te huwen. Een zeer groot deel van de tijd dat jullie een relatie hebben, zat u in detentie. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw E.M. (...) minstens sinds 30.05.2013 weet dat u criminele feiten pleegt, zij diende te beseffen dat dit mogelijkwijze een invloed zou hebben op uw verblijfsrecht. Uw partner blijkt niet in staat u op het rechte pad te houden, het gegeven dat u een relatie met haar had, hield u niet tegen om strafbare feiten te blijven plegen.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). De vraag is dus of u, die niet de biologische vader van N. (...) bent en die ook geen andere verwantschapsband met haar aantoon, al dan niet beschouwd kan worden als de zorgdragende volwassene. Ook hier legt u geen enkel bewijsstuk voor dat aantoon hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw stiefkind. Er liggen thans geen bewijzen voor waaruit duidelijk blijkt dat de band tussen u en uw stiefdochter dermate hecht is en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen N. (...) en u dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt. U toont niet met concrete elementen aan dat u een vaderrol opneemt ten opzichte van dit kind. U heeft uw stiefdochter niet officieel erkend. Jullie hebben wel even samengewoond, echter houdt het louter samenwonen van personen niet in dat deze personen ook een beschermenswaardige relatie met elkaar hebben.

Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw stiefdochter aangenomen wordt, heeft u hoe dan ook zeer veel tijd in de gevangenis doorgebracht sinds u een relatie heeft met de moeder van uw stiefdochter zodat uw uitwijzing niet dezelfde impact zou hebben op het leven van uw stiefdochter als wanneer u altijd op een normale manier aanwezig zou geweest zijn in haar dagelijkse leven. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, wordt benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Met betrekking tot de rol van de biologische vader van Nour in haar leven worden geen stukken voorgelegd.

Het feit dat mevrouw E.M. (...) niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofdte van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit naar voor komt of de biologische vader van N. (...) nog een rol speelt in haar leven en of er sprake is van een co-ouderschap of één of andere omgangsregeling die een verhuis naar het buitenland zou verhinderen. Het gegeven dat uw partner reeds geruime tijd een vaste tewerkstelling heeft, kan niet beschouwd worden als een onoverkomelijke hinderpaal. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij geen werk zou kunnen vinden in Marokko (of elders), noch liggen er stukken voor waaruit blijkt dat u er geen werk zou kunnen vinden om uw partner financieel te helpen zolang zij zelf nog geen betrekking zou hebben. Eventueel kan zij haar job in België behouden zolang u geen werk in Marokko (of elders) heeft gevonden en reist ze u na van zodra u betaald werk heeft. Vóór zij op 10.07.1986 de Belgische nationaliteit verkreeg, had zij de Marokkaanse nationaliteit. Daar in principe geen afstand gedaan kan worden van de Marokkaanse nationaliteit of toch minstens zeer moeilijk, is het niet onredelijk te veronderstellen dat zij dus zowel de Belgische als de Marokkaanse nationaliteit heeft. De kans bestaat dan ook dat zij bepaalde banden heeft met Marokko en het land of de cultuur haar niet volledig vreemd is. Uw stiefdochter is nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van het kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen om samen met haar dochter in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Uw broer A.A. (...) (geboren te Meknes op (...).1988, van Belgische nationaliteit sinds 04.05.2010) komt op bezoek in de gevangenis. U verklaarde in uw hoorrecht dat u 2 zussen heeft, A.S. (...) (geboren te Marokko op (...).1992 en woonachtig in de (...) te 3025 Rotterdam, (...)) en A.A. (...) (wonende in de (...) te 3027 Rotterdam). Uw zussen komen eveneens op bezoek in de gevangenis. Opdat een relatie tussen

meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM.

Uw vader, A.D. (...) (geboren te Ain Zora, Marokko, op (...).1962, dossier (...)) en uw moeder, A.N. (...) (geboren te Toulal, Marokko, op (...).1966, dossier (...)) hebben geen Belgische verblijfstitel, evenmin zijn zij momenteel in het bezit van een visum afgeleverd door België. Ze komen desondanks regelmatig op bezoek in de gevangenissen. Dit betekent dat zij ofwel een verblijfstitel voor een ander EU land hebben, ofwel met een visum uitgereikt door een ander EU land België inreizen ofwel zich illegaal op het grondgebied bevinden. Daar u verklaarde dat uw ouders een Total station uitbaten in Meknes (Marokko), is het niet onredelijk aan te nemen dat zij soms met een Schengenvisum afgegeven door een andere lidstaat naar België reizen o.a. om u te bezoeken in de gevangenissen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt m.b.t. de relatie met uw ouders niet aangetoond.

Uw familieleden die in Europa verblijven kunnen contact met u onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u in augustus 2004, toen u 18 jaar oud was, aangekomen bent op het grondgebied. Thans bent u bijna 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 15 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit uw paspoort blijkt dat u op zeer regelmatig basis naar Marokko reist. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u tot eind 2011 officieel in België gewerkt hebt en dat u op 23.11.2018 een arbeidsovereenkomst voor arbeiders (handwerk) bij A.A. (...) bvba te Laarne ondertekende, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op het feit dat u tussen 01.03.2008 en 17.03.2011 strafbare feiten pleegde terwijl u officieel aan het werk was, blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan door cocaïne te verkopen. Er kan worden aangenomen dat u met uw opleiding loodgieter, uw vaardigheden en kwaliteiten toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt daar waar u zich zal vestigen. U verklaarde dat uw ouders een Total station uitbaten in Mekness (Marokko). U zou daar eventueel aan het werk kunnen.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

De verzoekende partij doet met haar vage beschouwingen geen afbreuk aan de zeer concrete en volledige motivering van de bestreden beslissing, die zowel ingaat op het privéleven in België als op de relatie tussen de verzoekende partij en haar toenmalige partner en hun gemeenschappelijke kinderen, haar nieuwe partner en stiefdochter, haar broer, zussen en vader in België. De verwerende partij concludeert dat het privé- en gezinsleven in België, voor zover bestaand, het beëindigen van het verblijfsrecht niet in de weg staan, omdat de bescherming van de openbare orde in het licht van de individuele omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, primeert.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen, in zoverre op ontvankelijke wijze aangevoerd, wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU